

last, og da det muligvis maa siges at være mindre fuldstændigt og i alt Fald overflødig, kan der naturligvis ikke være Noget at indvende imod, at disse Ord udgaa. — Endringsforslaget under Nr. 28 gaar ud paa, at der tilføjes en ny Paragraf efter § 46, en Paragraf, der indeholder Bestemmelse om, naar det Tidspunkt skal siges at være indtraadt, da de for Krigsforhold givne Forskrifter skulle komme til Anvendelse. Det vil naturligvis være vanskeligt at overlade til de militære Domstole i høert enkelt Tilfælde at afgjøre, hvorvidt Krigsforhold ere indtraadte, eller ikke, og det vil derfor være hensigtsmæssigt, at Tidspunktet for, naar de for Krigsforhold givne Forskrifter skulle komme til Anvendelse, bestemmes af Krigsministeren. Jeg ser ikke, at der er nogen anden Maade at fassette dette paa, og i alt Fald tror jeg ikke, at nogen anden Maade vil være praktisk. Forslaget er ogsaa tiltraadt af den cerede Krigsminister, der i alt Fald ikke har Noget derimod at indvende. — Jeg skal derefter gaa over til Endringsforslaget under Nr. 29 til § 47. Dette Endringsforslag gaar ud paa at stille den Redaktion ind i Paragrafen, som blev vedtagen, da et nogenlunde tilsvarende Lovforslag var under Forhandling her i Samlingen 1871—72. Jeg maa gjøre den Indrømmelse, at den Redaktion, som findes i Lovforslaget, mulig i systematisk Henseende er mere korrekt end den af os foreslaaede, men da denne Lov jo nærmest egentlig ikke er beregnet paa Jurister eller Systematikere, og det maa antages, at de, paa hvem den er beregnet, ville faae det umiddelbare Indtryk af hver enkelt Paragraf, som de se i Lovforslaget, uden at de skulle se hen til det System, hvori Paragrafen passer eller er indsat, maa det anses for hensigtsmæssigt at give Paragrafen en saadan Redaktion, at den Mening, som naturligt ligger i den, virkelig kommer tydeligt og klart frem, saaledes at de, der skulle bruge Loven, ikke skulle være nødsagede til ved andre Paragrafer at supplere, hvad der er Paragrafens Mening. Derfor er det, at et Mindretal af Udvalgets Medlemmer, hvortil jeg hører, har foreslaaet den Redaktion, som sidst blev vedtagen her i Folkethinget, og som lyder saaledes:

„Den, der deltager i Udførelsen af en strafbar Handling (Forræderi, Oprør, Antastelse af Rigsdagens Sikkerhed og Frihed eller anden Forbrydelse) bliver at straffe, selv om han ved at udføre den har adlydt en med Hensyn til militære Tjenesteforhold givne Befaling. Dog skal han være angersløs, naar det af samtlige foreliggende Omstændigheder fremgaar, at han ikke har kunnet indse, og at det heller ikke iøvrigt har været ham bekendt, at der ved Befalingen tilsigtedes en Forbrydelse“.

Jeg skjønner ikke, at man kan have nogen Betænkelighed ved at vælge den foreslaaede Re-

daktion, da det ogsaa erkjendes af Modstanderne, at den ikke i og for sig indeholder nogen Forandring i Meningen, og der ikke høves Andet at indvende imod den, end at den i systematisk Henseende ikke er heldig. — Jeg skal derefter gaa over til Endringsforslaget under Nr. 31 til § 50. Bestemmelsen i Forslagets § 50 gaar jo ud paa, at „ved Overtrædelse af Tjenestpligter kan den Skyldiges Druftenskab, selv om den har naaet den højeste Grad, ikke ubelufte Anvendelsen af den lovbestemte Straf.“ Da det Princip, som her er udtalt, er ikke lidt forskjelligt fra, hvad der gjælder efter den borgerlige Lovgivning med Hensyn til Tilregnelighed, har man fundet, at der dog vist var Anledning til at give Bestemmelserne en vis Begrænsning, og andre Medlemmer have ment, at der i alt Fald burde gives Domstolene Leilighed til i slige Tilfælde at kunne nedsette Straffen. Jeg maa tilstaa, at jeg efter nyere at have tænkt over den Redaktion, der her er valgt af de fleste af Udvalgets Medlemmer, til hvilke jeg selv hører, er bleven en Smule betænkelig derved. Vor Rante har, som det let vil ses i Betænkningen, været den, at Soldaten, naar han er i Tjeneste, har en ubetinget Forpligtelse til ikke at drikke sig fuld, og at han derfor, naar han drikker sig fuld og begaar Forseelser mod Tjenesten, maa tage Skade for Hjemgjæld. De Tilfælde derimod, hvor han ikke er i Tjeneste, mener man kunne holdes ude, og i saadanne Tilfælde kunde man da rette sig efter, hvad der i Almindelighed gjælder i Lovgivningen. Hvad der har gjort mig betænkelig i saa Henseende, er en Bemærkning, som et af de militære Medlemmer er fremkommen med, og som randt mig i Hu, da jeg nyere faae paa Paragrafen, den nemlig, at han paastod, at visse Militære altid ere i Tjeneste og egentlig aldrig kunne siges at være udenfor Tjeneste. Hvis dette er Tilfældet, har naturligvis Indskrænkningen ikke Mægt at betyde, eller rettere sagt, der er egentlig slet ingen Indskrænkning, hvis det skal gjælde almindeligt for alle Militære, at saa længe de ere under Fanen, maa de altid siges at være til Tjeneste. Saaledes som Paragrafen fremtræder i Lovforslaget, indeholder den vist ikke Andet, end hvad der stemmer med de nu for Liden gjældende Regler, og naar vi vilde indføre denne Endring, er det kun af Hensyn til de Tilfælde, hvor Vedkommende har begaaet en Forseelse, uden at han i det givne Øieblik har havt noget som helst militært Hverv at udføre. I saadanne Tilfælde finder jeg det ganske vist urimeligt, om han dog absolut skulde straffes med den fulde Straf uden Hensyn til, om han havde været tilregnelig eller ikke. Den Mangel, som vor Endring har, fremkommer mig egentlig at være den, at vi ikke have taget det Udtryk „Overtrædelse af Tjenestpligter“ op med. Man kommer da ganske vist til den Urimelighed, at Overtrædelse af Pligter, som ikke